

SPIRITISMUL ROMÂNESC AL EUROPENIZĂRII

de Liviu Cangeopol

Ziarul Cotidianul din 16 iulie publică interviul acordat de un medic de specific arab stabilit la Tg Mureș, dl Raed Arafat. Sunt trecute în revistă aspectele curente ale medicinei locale și naționale. Un amănunt privind tratarea celui mai de preț capital ne-a atras atenția în mod special: “În Tîrgu-Mureș majoritatea personalului SMURD e format din tineri și pasiunea compensează lipsurile materiale. Dar nu se poate continua așa. La Mureș am schimbat deja toți asistenții o dată și încă 20% a doua oară, pentru că au plecat din țară. Am avut un asistent care a plecat în Italia pentru că nu a reușit pe salariul lui să ia un credit de 6.000 de euro pe patru ani ca să cumpere o mașină. După ce a mers la patru-cinci bănci și toate l-au refuzat cu sictir că salariul lui nu se ia în discuție, în două luni a plecat. Acum are și mașină și tot ce vrea. Problema e că nu se gândea să plece până nu a fost forțat.”

La drept vorbind, cam asta ar fi problema fiecărui emigrant, economic de se-arată, politic, cultural ori sportiv: nu pleacă până nu este forțat, într-un fel. Cel puțin așa stă situația generală în cazul românilor, care nu sunt un popor cu morbul călătoritului, în ciuda apucăturilor dobândite de pe urma minoritarilor cu acest nărav. De când se știu, românii n-au hălăduit decât în cadrul organizat al transumanței, dar și atunci mai mult din cauza oii, care necesita aer ozonat, liniște și pășune primenită. Pe vremea comunismului, Securitatea a dezvoltat o prioritate națională din huiduirea celor ce-și luau lumea în cap și hăitirea familiilor rămase: trădători, fugari, aventurieri, spioni, dușmani ai poporului. Lumea occidentală privea problema ca ținând de drepturile universale ale omului liber să se stabilească unde îi venea. Datorită condițiile inumane în care comuniștii își țineau popoarele subjugate, doritorii de azil politic în Occident se bucurau de înșelegere, sprijin și compasiune din partea autorităților în drept.

Când hoardele post-comuniste au ajuns la putere, vechile mentalități au fost păstrate, deși orice român putea călători în voie (restricționat doar de condițiile materiale obiective). Deși acum aveau voie să circule precum curenții de aer pe deasupra munților, mulți români au ales calea exilului, constrânși de precaritatea financiară și lipsa perspectivei. După ce Ion Iliescu a chemat minierii să facă ordine în București, un număr de aproximativ două milioane de români (în marea lor majoritate tineri) au stabilit că vremea plecătului definitiv a sosit.

În paralel cu aceste șurubării sociale, noii arendași ai României eliberate lansau lozinci despre cum nu-și vând ei patria și cum trebuie să nu permitem întoarcerea burghezo-moșierimii, pe de o parte, iar pe de alta, devalizau bancă după bancă. Dorea un ofițer de Securitate ori de Miliție, un fost activist ori un actual magistrat o sumă importantă de bani, nimic mai simplu: nevoiașul făcea o cerere și banca îi puneă în brațe mii, zeci de mii, sute de mii, uneori chiar milioane de dolari, fără dobândă și cu perioadă nedefinită de rambursare. Când, din cauza datoriilor, banca devenea insolubilă, era declarat falimentul, în aplauzele generale, datoriile erau preluate de stat (garantul avuției naționale) și lăcustele țopăiau spre altă bancă. Din când în când, câte vreun director care sărise calul (de cine să se fi ferit?) era tras la răspundere (de ochii investitorilor de peste hotare, speriați de jungla finanțelor carpatine).

Concomitent, întreprinderile de stat erau duse la sapă de lemn, pentru a scădea interesul potențialilor investitori și pentru a le micșora prețul de strigare în cadrul unor licitații trucate. Cu banii furați din bănci, ingineriștii români achiziționau întreprinderile de stat muribunde. Așa a fost executată în parte marea privatizare. Cealaltă parte a funcționat sub semnul comisionului: întreprinderi valorând sume considerabile au fost vândute pe nimic (la vedere, căci comisionul primit de vânzător depășea, în multe cazuri, valoarea sumei tranzacționate). Pe un bulevard se scurgea potențialul uman către zări mai bune, pe altul rula economia națională spre hambarele clicii post-comuniste. Între cele două fenomene se instaurase o legătură organică.

Prin administrațiile așa-zis alternative, cea reprezentată de Emil Constantinescu și cea condusă de Traian Băsescu, s-a asigurat ștergerea urmelor, legalizarea hoțiilor și buna îmbrobodire a spectatorilor de pretutindeni. Când n-a mai fost aproape nimic notabil de furat, toți au devenit corecți. În asemenea măsură încât dacă un asistent medical dorește să-și cumpere o rablagitură la mâna a doua cu finanțare bancară, este trimis la plimbare: regulamentele interne, legile țării (care nu pot fi încălcate sub nici o formă) nu permit asemenea riscuri. Pe patru ani? Dacă asistentul își pierde slujba?

Tânărul, care, din spusele doctorului Arafat, nu avea de gând s-o tundă peste graniță, a îngroșat rândurile celor mai iuți la mânie, lăsând în urmă un loc gol în domeniul tot mai deficitar al asistenței sanitare. Urlă în registru demagogic politicianii de grija populației dezavantajate. S-au pornit războaie de paradă pentru sporirea pensiilor. De regulă, pensionarii alcătuiesc segmentul cel mai predispus pierderii

sănătății în cadrul societății și necesită un nivel ridicat de asistență medicală. În ritmul acesta, vor ajunge să stea cu sacoșele de bani în mână în fața unor cabinete medicale cu lacăte mari atârând pe ușă. Grija pentru bătrâni trece prin grija față de tineri, iar aceasta trebuie să reflecte grija pentru toți cetățenii patriei.

A fi tânăr în România zilelor noastre a căpătat adesea aura blestemului. Tinerii nu au fonduri să contracteze locuințe, nu au posibilitatea să-și plătească studiile, nu au mijloace să-și mobileze garsoniera ori să-și cumpere un automobil, le este aproape imposibil să-și permită luxul căsătoriei ori, cu atât mai puțin, capriciul unui copil. Cum va arăta fața României de mâine? Bătrâni fără asistență medicală, tineri în zdrențe, cele mai luminate creiere plecate în lumea mare prea scârbite să mai privească înapoi și o tagmă de îmbogățiți prin mijloace frauduloase râzând de toți ceilalți.

România este lovită de mulți ani de o nesimțire crasă. Nesimțirea este o epidemie. Cu timpul, devine un mijloc de supraviețuire. Cercul vicios al nesimțirii trebuie spart, laolaltă cu cel al perpetuării securiste, al nepotismului și al corupției. Când profesorul israelian de origine română a murit ca un erou salvând viețile studenților săi din calea unui coreean dement, Traian Băsescu l-a medaliat la excepțional, chit că post-mortem. De ce au românii mai multă grijă de cei morți decât de cei vii? Se tem să nu le apară noaptea sub formă de strigoi ori speră că vor pune o vorbă bună pentru ei la porțile Raiului? Câte milioane de tineri vor mai trebui să plece din cauza condițiilor de trai ca responsabili să ia vreo măsură?

Extragem din același interviu un fragment semnificativ: "În prezent, un medic legist, care se ocupă de oameni morți, are un spor de 100%, iar unul care încearcă să salveze oamenii de la moarte are spor de doar 25%." Comentariile sunt așteptate pe calea spiritismului.

Am ținut cu tot dinadinsul să intrăm în Europa. Am intrat. Cu minciuni, cu false promisiuni, cu momeli și derogări. Pot autoritățile, factorii decizionali să fenteze realitatea la infinit? Dacă nu reiese din exemplul de mai sus, există șansa unui răspuns pozitiv. Altminteri, dacă țelul românilor de a fi coopțați în structurile Uniunii Europene nu a fost decât de a primi fonduri pentru asigurarea infrastructurii și îmbunătățirea vieții în mediul rural care să poată fi deturnate de o mână de răufăcători, e o aventură extrem de costisitoare, de care națiunea putea fi scutită. Dacă patria a norodul, atunci tot el va plăti oalele sparte. Ca o îndatorire patriotică.